

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 28

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 14 ianuarie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.613 din 26 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	2–3
Decizia nr. 1.614 din 26 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 alin. (2) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007	4–5
Decizia nr. 1.627 din 3 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	5–7
Decizia nr. 1.629 din 3 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1–5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și anexa nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local	7–10
Decizia nr. 1.638 din 10 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	10–12
Decizia nr. 1.639 din 10 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și ale art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	12–13
Decizia nr. 1.688 din 17 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 din Codul penal	14–15
Decizia nr. 1.690 din 17 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 și art. 146 din Codul penal	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.613**

din 26 noiembrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Patronatul Societăților Independente Producătoare de Bere din România (P.S.I.P.B.R.) și de Societatea Comercială „Bere și Malț Robema” — S.A. în Dosarul nr. 8.214/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Camera Deputaților, consilier juridic Florentina Pop, cu împuternicire depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, deoarece dispozițiile art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu încalcă normele constituționale ale art. 1 alin. (5) și ale art. 16 alin. (2) invocate. Mai mult, susține că autorul excepției nu expune o adevărată critică de neconstituționalitate, ci prezintă în realitate o problemă legată de modalitatea de interpretare a actului normativ menționat, aspect ce atrage însă inadmisibilitatea excepției ridicate. Depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public susține că pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate este dedusă din circumstanțele concrete ale cauzei supuse soluționării în fața instanței de judecată de drept comun. De asemenea, criticile formulate de autorul excepției nu vizează încălcarea Constituției, ci aplicarea Regulamentului Camerei Deputaților, ceea ce justifică respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.214/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.**

Excepția a fost ridicată de Patronatul Societăților Independente Producătoare de Bere din România (P.S.I.P.B.R.) și de Societatea Comercială „Bere și Malț Robema” — S.A. într-o acțiune de contencios administrativ având ca obiect anularea unui act de gestionare a procedurii de legiferare al Camerei Deputaților.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că dispozițiile art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, precizând că sunt supuse controlului judecătoresc doar actele care emană de la autorități publice ce aparțin puterii administrative, contravin normelor constituționale ale art. 1 alin. (5) și art. 16 alin. (2), deoarece sustrag controlului instanței de judecată actele autorităților publice ce nu intră în sfera administrației publice. Astfel, o cerere privind modalitatea de gestionare a procedurii de legiferare, prin care se invocă prevederi ale Regulamentului Camerei Deputaților — obligatoriu, potrivit art. 13 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor — ar fi respinsă de instanță ca inadmisibilă, în temeiul art. 1 din Legea nr. 554/2004, ceea ce ar echivala cu negarea principiului supremației Constituției și al obligativității legii. Autorii excepției precizează că nu urmăresc influențarea actului de legiferare, a votului final al parlamentarilor pentru un anumit proiect de lege sau generarea unei imixțiuni a puterii judecătorești în sfera puterii legiuitoare, ci doresc verificarea pe cale judecătorească — singura posibilă, de altfel — a modului în care autoritatea legiuitoare a gestionat procedura imperativă de legiferare, cu consecința obligării acesteia de a respecta prevederile legale în vigoare în această materie.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că prevederile criticate nu încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) și ale art. 16 din Constituție, însă motivele excepției de neconstituționalitate, invocate de autorii acesteia, urmează să fie analizate în cadrul soluționării cererii de fond.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, iar motivele invocate de autorii excepției privesc aspecte legate de modul de interpretare și aplicare a legii, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 1 și 2 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Prevederile de lege criticate au următoarea redactare: „Art. 1: Subiectele de sesizare a instanței

(1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.

(2) Se poate adresa instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept.

(3) Avocatul Poporului, în urma controlului realizat, potrivit legii sale organice, dacă apreciază că ilegalitatea actului sau refuzul autorității administrative de a-și realiza atribuțiile legale nu poate fi înlăturat decât prin justiție, poate sesiza instanța competentă de contencios administrativ de la domiciliul petentului. Petiționarul dobândește de drept calitatea de reclamant, urmând a fi citat în această calitate. Dacă petiționarul nu își însușește acțiunea formulată de Avocatul Poporului la primul termen de judecată, instanța de contencios administrativ anulează cererea.

(4) Ministerul Public, atunci când, în urma exercitării atribuțiilor prevăzute de legea sa organică, apreciază că încălcările drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale persoanelor se datorează existenței unor acte administrative unilaterale individuale ale autorităților publice emise cu exces de putere, cu acordul prealabil al acestora, sesizează instanța de contencios administrativ de la domiciliul persoanei fizice sau de la sediul persoanei juridice vătămate. Petiționarul dobândește de drept calitatea de reclamant, urmând a fi citat în această calitate.

(5) Când Ministerul Public apreciază că prin emiterea unui act administrativ normativ se vatămă un interes legitim public, sesizează instanța de contencios administrativ competentă de la sediul autorității publice emitente.

(6) Autoritatea publică emitentă a unui act administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanței anularea acestuia, în situația în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice. În cazul admiterii acțiunii, instanța se pronunță, dacă a fost sesizată prin cererea

de chemare în judecată, și asupra validității actelor juridice încheiate în baza actului administrativ nelegal, precum și asupra efectelor juridice produse de acestea. Acțiunea poate fi introdusă în termen de un an de la data emiterii actului.

(7) Persoana vătămată în drepturile sau în interesele sale legitime prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe ale Guvernului neconstituționale se poate adresa instanței de contencios administrativ, în condițiile prezentei legi.

(8) Prefectul, Agenția Națională a Funcționarilor Publici și orice subiect de drept public pot introduce acțiuni în contencios administrativ, în condițiile prezentei legi și ale legilor speciale.

(9) La soluționarea cererilor în contencios administrativ, reprezentantul Ministerului Public poate participa, în orice fază a procesului, ori de câte ori apreciază că este necesar pentru apărarea ordinii de drept, a drepturilor și libertăților cetățenilor.”

Autorii excepției de neconstituționalitate invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora „(5) În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie” și ale art. 16 alin. (2) conform cărora „(2) Nimeni nu este mai presus de lege”.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că autorii acesteia consideră dispozițiile art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 ca fiind neconstituționalitate, deoarece exclud de la controlul judecătoresc actele administrative ale acelor autorități publice care nu îndeplinesc funcția administrativă în stat.

Aceste critici nu pot fi primite, deoarece dispozițiile de lege criticate nu conțin *in terminis* o astfel de ipoteză, potrivit căreia actele administrative ale altor autorități publice decât cele administrative sunt excluse de la controlul judecătoresc al instanței de contencios administrativ. Neconstituționalitatea unei reglementări constituie o stare intrinsecă a acesteia și nu poate fi dedusă pe calea unei interpretări *per a contrario*, operație care presupune a atribui legiuitorului ceea ce acesta nu a prevăzut în mod expres. Critica autorului excepției apare, așadar, ca o deducție rezultată dintr-o variantă personală de interpretare a textului legal criticat, raportat la circumstanțele concrete ale cauzei deduse soluționării în fața instanței de judecată competente. Or, Curtea Constituțională nu are atribuții în materia interpretării legislației aplicabile într-o speță sau alta, o excepție de neconstituționalitate întemeiată pe critici de această natură urmând să fie respinsă ca inadmisibilă. Mai mult, în cazul în care autorul excepției este nemulțumit de soluția instanței de judecată în fața căreia a invocat prezenta excepție, are posibilitatea atacării acesteia la o instanță de judecată superioară.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Patronatul Societăților Independente Producătoare de Bere din România (P.S.I.P.B.R.) și de Societatea Comercială „Bere și Malț Robema” — S.A. în Dosarul nr. 8.214/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.614

din 26 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 alin. (2)
din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 alin. (2) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transbus” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 419/64/2008 al Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin consilier juridic Andreea Olteanu, cu delegație depusă la dosar, lipsind partea Ministerul Administrației și Internelor, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, susținând, în esență, că, prin modalitățile diferite de aplicare de către instanțele de judecată, dispozițiile art. 39 alin. (2) din Legea nr. 92/2007 contravin prevederilor art. 16 și ale art. 45 din Constituție. Lipsa de circumstanțiere a faptelor ce pot fi calificate ca fiind „abateri grave de la prevederile contractelor de atribuire a serviciului, precum și de la reglementările în vigoare privind transportul rutier și/sau protecția mediului” determină aprecieri arbitrare ale instanței de judecată, care, pentru situații de fapt identice, poate aplica tratamente juridice diferite.

Reprezentantul Ministerului Public susține că textul de lege supus controlului de constituționalitate este criticat, în realitate, din perspectiva unor pretinse omisiuni legislative, raportat la modalitățile de interpretare și aplicare de către instanțele judecătorești. Prin urmare, solicită respingerea excepției, susținând și că cerința de previzibilitate a legii, deși este o condiție esențială a legii, nu poate avea un caracter absolut, deoarece riscă să dobândească, prin reglementarea tuturor posibilităților concrete de fapt, un caracter excesiv.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 419/64/2008, **Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (2) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Transbus” — S.A. din Brașov într-o acțiune de contencios administrativ având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 39 alin. (2) din Legea nr. 92/2007 încalcă principiul egalității în drepturi și libertatea economică, deoarece reglementează doar sancțiunea suspendării copiilor conforme ale licenței de transport sau ale autorizației de transport, fără a

preciza însă în ce anume constau acele „abateri grave sau repetate” pentru care autoritatea de autorizare poate dispune această măsură. În lipsa unor astfel de precizări și diferențieri legale, autoritatea competentă are libertatea de a aprecia subiectiv și arbitrar, astfel încât unor subiecte de drept aflate în aceeași situație de fapt, care au săvârșit aceleași fapte, să le fie sau nu aplicată aceeași sancțiune.

Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că dispozițiile art. 39 alin. (2) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 39 alin. (2) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 19 aprilie 2007, cu următorul cuprins:

— Art. 39 alin. (2): „(2) *Copiile conforme ale licenței de transport sau ale autorizației de transport se suspendă de către autoritatea de autorizare în cazul săvârșirii unor abateri grave sau repetate de la prevederile contractelor de atribuire a serviciului, precum și de la reglementările în vigoare privind transportul rutier și/sau protecția mediului.*”

În opinia autorului excepției, textul de lege menționat contravine prevederilor constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și ale art. 45 — *Libertatea economică*.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că prin Decizia nr. 70 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 25 februarie 2009, s-a pronunțat asupra aceleiași excepții de neconstituționalitate, invocate de același autor în același dosar al aceleiași instanțe de judecată. Cu acel prilej, Curtea a statuat, pentru considerentele acolo reținute, că dispozițiile art. 39 alin. (2) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007 nu contravin prevederilor art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) care garantează dreptul la apărare și nici celor ale art. 52 alin. (1) din Constituție, care consacră dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

În prezenta excepție de neconstituționalitate autorul acesteia susține neconformitatea aceluiași dispoziții legale față de exigențele principiului egalității în drepturi, reglementat de art. 16

din Constituție, și față de principiul libertății economice, consacrat de art. 45 din Legea fundamentală, invocând, în acest sens, omisiuni de reglementare ale acestor dispoziții, care favorizează astfel modalități arbitrare de interpretare de către instanțele de judecată, care, în cazuri identice, aplică aceeași normă juridică în mod diferit.

Față de aceste susțineri, Curtea constată că excepția urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, deoarece instanța de contencios constituțional nu se poate pronunța nici cu privire la

probleme legate de omisiuni legislative, nici cu referire la aspecte ce vizează modalitatea de interpretare și aplicare a legislației de către instanțele de judecată. Jurisprudența Curții Constituționale demonstrează constanța practicii constituționale în acest sens, de exemplu Decizia nr. 158 din 10 noiembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999, sau Decizia nr. 1.016 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (2) din Legea serviciilor de transport public local nr. 97/2007, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transbus” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 419/64/2008 al Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.627

din 3 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte	nr. 3.484/96/2008,	nr. 3.454/96/2008,	nr. 3.426/96/2008,
Nicolae Cochinescu	— judecător	nr. 3.255/96/2008,	nr. 3.251/96/2008,	nr. 3.010/96/2008,
Aspazia Cojocar	— judecător	nr. 3.533/96/2008,	nr. 3.532/96/2008,	nr. 3.527/96/2008,
Acsinte Gaspar	— judecător	nr. 3.514/96/2008,	nr. 3.507/96/2008,	nr. 3.384/96/2008,
Petre Lăzăroiu	— judecător	nr. 3.380/96/2008,	nr. 3.375/96/2008,	nr. 3.374/96/2008,
Ion Predescu	— judecător	nr. 3.366/96/2008,	nr. 3.574/96/2008,	nr. 3.432/96/2008,
Puskás Valentin Zoltán	— judecător	nr. 3.409/96/2008,	nr. 3.413/96/2008,	nr. 3.420/96/2008,
Tudorel Toader	— judecător	nr. 3.427/96/2008,	nr. 3.403/96/2008,	nr. 3.249/96/2008,
Augustin Zegrean	— judecător	nr. 3.368/96/2008,	nr. 3.376/96/2008,	nr. 3.377/96/2008,
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror	nr. 3.402/96/2008,	nr. 3.399/96/2008,	nr. 3.389/96/2008,
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent	nr. 3.494/96/2008,	nr. 3.504/96/2008,	nr. 3.435/96/2008,
		nr. 3.407/96/2008,	nr. 3.397/96/2008,	nr. 3.381/96/2008,
		nr. 2.847/96/2008,	nr. 3.575/96/2008,	nr. 3.572/96/2008,
		nr. 3.566/96/2008,	nr. 3.564/96/2008,	nr. 3.418/96/2008,
		nr. 3.410/96/2008,	nr. 3.434/96/2008,	nr. 3.500/96/2008,
		nr. 2.758/96/2008,	nr. 2.811/96/2008,	nr. 2.813/96/2008,
		nr. 3.361/96/2008,	nr. 3.356/96/2008,	nr. 3.442/96/2008,
		nr. 3.437/96/2008,	nr. 3.433/96/2008,	nr. 3.406/96/2008,
		nr. 3.396/96/2008,	nr. 3.382/96/2008,	nr. 2.888/96/2008,
		nr. 2.887/96/2008,	nr. 2.882/96/2008,	nr. 2.880/96/2008,
		nr. 2.757/96/2008,	nr. 2.712/96/2008,	nr. 2.748/96/2008,
		nr. 2.749/96/2008,	nr. 2.752/96/2008,	nr. 2.753/96/2008,
		nr. 2.709/96/2008,	nr. 2.703/96/2008,	nr. 3.505/96/2008,
		nr. 3.501/96/2008,	nr. 3.541/96/2008,	nr. 3.526/96/2008,
		nr. 3.521/96/2008,	nr. 2.677/96/2008,	nr. 2.678/96/2008,
		nr. 2.683/96/2008,	nr. 2.682/96/2008,	nr. 2.681/96/2008,
		nr. 2.691/96/2008,	nr. 3.379/96/2008,	nr. 3.373/96/2008,
		nr. 2.693/96/2008,	nr. 2.694/96/2008,	nr. 3.365/96/2008,
		nr. 3.359/96/2008,	nr. 3.364/96/2008,	nr. 3.569/96/2008,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 3.404/96/2008 al Tribunalului Harghita — Secția civilă. Excepția formează obiectul Dosarului nr. 4.452D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 4.455D/2009—nr. 4.559D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi de lege, ridicată de același autor în dosarele nr. 3.525/96/2008, nr. 3.534/96/2008, nr. 3.513/96/2008, nr. 3.522/96/2008, nr. 2.739/96/2008, nr. 3.561/96/2008, nr. 3.567/96/2008, nr. 3.540/96/2008, nr. 2.879/96/2008, nr. 2.874/96/2008, nr. 3.551/96/2008, nr. 3.547/96/2008, nr. 3.539/96/2008, nr. 3.503/96/2008,

nr. 3.550/96/2008, nr. 3.555/96/2008, nr. 3.371/96/2008 și nr. 3.367/96/2008 ale Tribunalului Harghita — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 4.455D/2009 — nr. 4.559D/2009 la Dosarul nr. 4.452D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 6 mai 2009, 27 mai 2009 și 28 mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 3.404/96/2008, nr. 3.525/96/2008, nr. 3.534/96/2008, nr. 3.513/96/2008, nr. 3.522/96/2008, nr. 2.739/96/2008, nr. 3.561/96/2008, nr. 3.567/96/2008, nr. 3.540/96/2008, nr. 2.879/96/2008, nr. 2.874/96/2008, nr. 3.551/96/2008, nr. 3.547/96/2008, nr. 3.539/96/2008, nr. 3.503/96/2008, nr. 3.484/96/2008, nr. 3.454/96/2008, nr. 3.426/96/2008, nr. 3.255/96/2008, nr. 3.251/96/2008, nr. 3.010/96/2008, nr. 3.533/96/2008, nr. 3.532/96/2008, nr. 3.527/96/2008, nr. 3.514/96/2008, nr. 3.507/96/2008, nr. 3.384/96/2008, nr. 3.380/96/2008, nr. 3.375/96/2008, nr. 3.374/96/2008, nr. 3.366/96/2008, nr. 3.574/96/2008, nr. 3.432/96/2008, nr. 3.409/96/2008, nr. 3.413/96/2008, nr. 3.420/96/2008, nr. 3.427/96/2008, nr. 3.403/96/2008, nr. 3.249/96/2008, nr. 3.368/96/2008, nr. 3.376/96/2008, nr. 3.377/96/2008, nr. 3.402/96/2008, nr. 3.399/96/2008, nr. 3.389/96/2008, nr. 3.494/96/2008, nr. 3.504/96/2008, nr. 3.435/96/2008, nr. 3.407/96/2008, nr. 3.397/96/2008, nr. 3.381/96/2008, nr. 2.847/96/2008, nr. 3.575/96/2008, nr. 3.572/96/2008, nr. 3.566/96/2008, nr. 3.564/96/2008, nr. 3.418/96/2008, nr. 3.410/96/2008, nr. 3.434/96/2008, nr. 3.500/96/2008, nr. 2.758/96/2008, nr. 2.811/96/2008, nr. 2.813/96/2008, nr. 3.361/96/2008, nr. 3.356/96/2008, nr. 3.442/96/2008, nr. 3.437/96/2008, nr. 3.433/96/2008, nr. 3.406/96/2008, nr. 3.396/96/2008, nr. 3.382/96/2008, nr. 2.888/96/2008, nr. 2.887/96/2008, nr. 2.882/96/2008, nr. 2.880/96/2008, nr. 2.757/96/2008, nr. 2.712/96/2008, nr. 2.748/96/2008, nr. 2.749/96/2008, nr. 2.752/96/2008, nr. 2.753/96/2008, nr. 2.709/96/2008, nr. 2.703/96/2008, nr. 3.505/96/2008, nr. 3.501/96/2008, nr. 3.541/96/2008, nr. 3.526/96/2008, nr. 3.521/96/2008, nr. 2.677/96/2008, nr. 2.678/96/2008, nr. 2.683/96/2008, nr. 2.682/96/2008, nr. 2.681/96/2008, nr. 2.691/96/2008, nr. 3.379/96/2008, nr. 3.373/96/2008, nr. 2.693/96/2008, nr. 2.694/96/2008, nr. 3.365/96/2008, nr. 3.359/96/2008, nr. 3.364/96/2008, nr. 3.569/96/2008, nr. 3.550/96/2008, nr. 3.555/96/2008, nr. 3.371/96/2008 și nr. 3.367/96/2008, **Tribunalul Harghita — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în cauze privind soluționarea unor acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivările excepțiilor de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține, în esență, că instanțele de judecată au interpretat în mod greșit textul de lege criticat, în sensul că realizează o abrogare implicită a prevederilor art. 72

din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, întrucât nu au ținut seama de faptul că, după intrarea în vigoare a Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, nu mai există temei legal pentru a opera abrogarea implicită. Această deoarece prin legea amintită a fost abrogat expres Decretul nr. 16/1976 care reglementa abrogarea implicită. Se mai arată că, ținând cont de principiul efectivității dezvoltat în jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și în cea a Curții Constituționale a României, legiuitorul are obligația de a asigura adoptarea unor dispoziții legale eficiente din punctul de vedere al aplicabilității lor, în sensul că acestea trebuie să fie coerente, să evite paralelismul legislativ, să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale și să aibă o aplicabilitate practică uniformă. Se amintește că, în temeiul art. 1 alin. (5) din Constituție, Parlamentul este obligat să respecte Constituția și celelalte legi, cu referire la Legea nr. 24/2000. În acest sens, se arată că Parlamentul poate să modifice prevederi legale în vigoare prin abrogare expresă, dar nu și implicită, întrucât ar contraveni principiului coerenței legislative.

Tribunalul Harghita — Secția civilă apreciază că motivarea excepției nu are în vedere aspecte de neconstituționalitate, ci de aplicare a legii în timp.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, potrivit căruia: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] — orice alte dispoziții contrare.*”

Autorul excepției consideră că textul de lege criticat este contrar următoarelor texte din Constituție: art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 73 alin. (3) lit. p) potrivit căruia regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică și art. 79 alin. (1) referitor la atribuțiile Consiliului Legislativ. De asemenea, consideră că este încălcat și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că a mai examinat constituționalitatea dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, pronunțându-se asupra acestora din perspectiva aceluiași critici și prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ca și cele invocate și în prezent. Prin mai multe decizii, Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă, reținând, în esență, că autorul acesteia își fundamentează critica pe o chestiune de interpretare și de

aplicare a legii, de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. În acest sens, pot fi amintite, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 1.016 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, sau Decizia nr. 1.133 din 10 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 679 din 9 octombrie 2009. Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea jurisprudenței deja existente a Curții Constituționale, soluția pronunțată cu acele prilejuri și argumentele pe care aceasta s-a întemeiat își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarele nr. 3.404/96/2008, nr. 3.525/96/2008, nr. 3.534/96/2008, nr. 3.513/96/2008, nr. 3.522/96/2008, nr. 2.739/96/2008, nr. 3.561/96/2008, nr. 3.567/96/2008, nr. 3.540/96/2008, nr. 2.879/96/2008, nr. 2.874/96/2008, nr. 3.551/96/2008, nr. 3.547/96/2008, nr. 3.539/96/2008, nr. 3.503/96/2008, nr. 3.484/96/2008, nr. 3.454/96/2008, nr. 3.426/96/2008, nr. 3.255/96/2008, nr. 3.251/96/2008, nr. 3.010/96/2008, nr. 3.533/96/2008, nr. 3.532/96/2008 nr. 3.527/96/2008, nr. 3.514/96/2008, nr. 3.507/96/2008, nr. 3.384/96/2008, nr. 3.380/96/2008, nr. 3.375/96/2008, nr. 3.374/96/2008, nr. 3.366/96/2008, nr. 3.574/96/2008, nr. 3.432/96/2008, nr. 3.409/96/2008, nr. 3.413/96/2008, nr. 3.420/96/2008, nr. 3.427/96/2008, nr. 3.403/96/2008, nr. 3.249/96/2008, nr. 3.368/96/2008, nr. 3.376/96/2008, nr. 3.377/96/2008, nr. 3.402/96/2008, nr. 3.399/96/2008, nr. 3.389/96/2008, nr. 3.494/96/2008, nr. 3.504/96/2008, nr. 3.435/96/2008, nr. 3.407/96/2008, nr. 3.397/96/2008, nr. 3.381/96/2008, nr. 2.847/96/2008, nr. 3.575/96/2008, nr. 3.566/96/2008, nr. 3.564/96/2008, nr. 3.418/96/2008, nr. 3.410/96/2008, nr. 3.434/96/2008, nr. 3.500/96/2008, nr. 2.758/96/2008, nr. 2.811/96/2008, nr. 2.813/96/2008, nr. 3.361/96/2008, nr. 3.356/96/2008, nr. 3.442/96/2008, nr. 3.437/96/2008, nr. 3.433/96/2008, nr. 3.406/96/2008, nr. 3.396/96/2008, nr. 3.382/96/2008, nr. 2.888/96/2008, nr. 2.887/96/2008, nr. 2.882/96/2008, nr. 2.880/96/2008, nr. 2.757/96/2008, nr. 2.712/96/2008, nr. 2.748/96/2008, nr. 2.749/96/2008, nr. 2.752/96/2008, nr. 2.753/96/2008, nr. 2.709/96/2008, nr. 2.703/96/2008, nr. 3.505/96/2008, nr. 3.501/96/2008, nr. 3.541/96/2008, nr. 3.526/96/2008, nr. 3.521/96/2008, nr. 2.677/96/2008, nr. 2.678/96/2008, nr. 2.683/96/2008, nr. 2.682/96/2008, nr. 2.681/96/2008, nr. 2.691/96/2008, nr. 3.379/96/2008, nr. 3.373/96/2008, nr. 2.693/96/2008, nr. 2.694/96/2008, nr. 3.365/96/2008, nr. 3.359/96/2008, nr. 3.364/96/2008, nr. 3.569/96/2008, nr. 3.550/96/2008, nr. 3.555/96/2008, nr. 3.371/96/2008 și nr. 3.367/96/2008 ale Tribunalului Harghita — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.629

din 3 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și anexa nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice, excepție ridicată de Laurențiu Achimescu în Dosarul nr. 551/46/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public.

Acesta susține, în principal, respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009, criticată, este în prezent abrogată expres prin art. art. XIV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local. Totodată, chiar și în condițiile în care Curtea Constituțională se va pronunța asupra dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2009 pe motivul că aceasta preia, în cuprinsul său, conținutul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009, reprezentantul Ministerului Public consideră că și o excepție cu un asemenea obiect este, de asemenea, inadmisibilă, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 nu a fost încă supusă dezbaterii Parlamentului pentru aprobare prin lege, un astfel de impediment fiind apreciat, în conformitate cu cele reținute de Curte prin Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009, de natură să împiedice examinarea constituționalității unei ordonanțe de urgență. În subsidiar, în eventualitatea în care Curtea va trece la examinarea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2009, consideră că excepția de neconstituționalitate trebuie admisă, pe aceleași considerente pentru care Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1.257/2009, a constatat neconstituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 551/46/2009, **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Laurențiu Achimescu într-o cauză având ca obiect anularea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 și a unui ordin prin care autorul excepției a fost eliberat din funcție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, mai întâi, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 reglementează, de principiu, aceeași soluție legislativă cuprinsă în Legea de modificare a Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, lege asupra căreia Curtea Constituțională a exercitat controlul de constituționalitate înainte de promulgare. Guvernul a adoptat ordonanța de urgență criticată înainte de pronunțarea acestei decizii, lipsind-o astfel de orice fel de efect juridic și încălcând „o mulțime de prevederi constituționale, începând cu art. 1 alin. (4)”, care instituie principiul separației și echilibrului puterilor în stat, dar și art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, referitor la Parlament ca unică autoritate legiuitoare a țării.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 nu este, practic, motivată sub aspectul urgenței și nu cuprinde justificarea situației excepționale care a determinat adoptarea sa în regim de urgență, ceea ce contravine prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție. Adevăratul motiv ce a stat la baza adoptării acestui act normativ a fost, în opinia autorului excepției, „contracurarea posibilelor efecte ale exercitării unui drept constituțional de către un număr de parlamentari împotriva unei legi deja adoptată de Parlament.”

În ceea ce privește nerespectarea prevederilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, se arată că aceeași ordonanță de urgență afectează drepturile prevăzute de Constituție, și anume dreptul la muncă, drept complex reglementat de Constituția României, și Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale și care cuprinde dreptul la protecția socială a muncii și dreptul la un nivel de trai decent. Mai mult decât atât, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului statuează că noțiunea de „bun” înglobează orice interes al unei persoane de drept privat ce are o valoare economică, astfel că dreptul la salariu poate fi asimilat unui drept de proprietate, iar afectarea primului echivalează, sub acest aspect, cu o expropriere, fapt ce contravine art. 44 alin. (3) din Constituție.

Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal se pronunță numai în sensul admisibilității excepției de neconstituționalitate, nu și asupra temeiniciei acesteia.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, susține, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 a fost adoptată cu respectarea prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, astfel cum rezultă din Nota de fundamentare și preambulul acesteia, și nici nu afectează, prin conținutul său, exercitarea dreptului la muncă sau dreptul la un nivel de trai decent.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 sunt constituționale. Aceasta cuprinde în preambulul său motivarea urgenței și a situației extraordinare, iar dispozițiile sale nu conțin norme contrare art. 115 alin. (6), art. 44, art. 47 alin. (1) și (2), art. 54 alin. (2) sau art. 16 alin. (3) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare și motivării autorului excepției, „Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 22 aprilie 2009. La o dată ulterioară sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție, actul normativ criticat a fost abrogat expres prin art. XIV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 6 octombrie 2009.

Față de această situație, Curtea observă că, prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III din 31 octombrie 1995

privind judecarea constituționalității unei dispoziții legale modificate ulterior invocării excepției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, aceasta a decis: „În cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.” Aceeași soluție se impune, cu atât mai mult, nu doar în cazul modificării ulterioare a dispozițiilor legale criticate pe calea excepției de neconstituționalitate și preluate, într-o nouă redactare, dar cu aceeași soluție juridică de principiu, de un alt act normativ, ci și în situația în care textul legal criticat a fost, ulterior invocării excepției, abrogat expres și preluat în integralitatea sa fără modificări de esență în cuprinsul actului normativ abrogator. O soluție contrară ar echivala cu sancționarea autorului unei excepții de neconstituționalitate pentru abrogarea, ulterior invocării excepției, a textului legal criticat și îngrădirea sau îngreunarea, în acest mod, a accesului liber la justiție, independent de un act propriu de voință. Mai mult, uzitarea unui formalism excesiv este nejustificată în condițiile în care soluția legislativă criticată este în continuare în vigoare, singura diferență fiind una de formă, în sensul raportării obiectului excepției la un alt act normativ, care îl înlocuiește pe cel abrogat.

Văzând cuprinsul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2009, Curtea constată că acestea preiau în integralitate și cu modificări nesemnificative conținutul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009, criticate, în prezent abrogată.

În concluzie, Curtea Constituțională, urmează să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și anexa nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local, care reglementează, în prezent, aceleași soluții juridice cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009, inițial criticată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că „Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice” încalcă, în ordinea invocării lor, următoarele texte din Constituție: art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență, art. 61 alin. (1) potrivit căruia „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*”, art. 41 — *Munca și protecția socială a muncii*, art. 47 alin. (1) referitor la obligația statului de a asigura cetățenilor un nivel de trai decent, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată și ale art. 1 alin. (5) conform cărora „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”*. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, care recunosc dreptul la muncă și ale art. 1 paragraful 1 din Primul protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la protecția proprietății.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta urmează să fie admisă, având în vedere următoarele considerente:

La data de 6 octombrie 2009 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității

manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local. Potrivit art. XIV alin. (1) din aceasta, „(1) *Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 22 aprilie 2009, se abrogă.*”

La data de 7 octombrie 2009, Curtea Constituțională a pronunțat, în cadrul controlului de constituționalitate *a priori*, Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009, prin care Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice a fost declarată ca fiind neconstituțională. Așadar, cu acel prilej, Curtea Constituțională a examinat, înainte de promulgare, deci de intrarea sa în vigoare, Legea de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009, controlul de constituționalitate raportându-se, în mod indisolubil, la actul normativ supus aprobării prin lege. Chiar dacă ordonanța de urgență astfel examinată era la acel moment abrogată prin efectul art. XIV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009, un transfer al obiectului controlului asupra acestui din urmă act normativ în vigoare ar fi fost inadmisibil, deoarece, în cadrul controlului de constituționalitate exercitat *a priori*, deci numai asupra legilor înainte de promulgare, Curtea Constituțională se pronunță doar în limitele sesizării sale. Cu alte cuvinte, în contextul arătat, unele dispoziții ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2009 ori actul normativ în integralitatea sa puteau fi examinate fie în cadrul controlului de constituționalitate *a posteriori*, pe calea excepției de neconstituționalitate ridicate în condițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, fie în cadrul controlului *a priori*, dar exercitat numai asupra Legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2009, la sesizare, potrivit art. 146 lit. a) din Constituție.

Prin procedeele legislative utilizat, Guvernul a determinat ca prevederile actului normativ abrogate și declarat neconstituțional — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 — să producă în continuare efecte juridice, sub forma unui act nou — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 — care, așa cum s-a arătat, a preluat în integralitate, cu unele modificări nesemnificative, dispozițiile inițiale în materia respectivă. Așa cum s-a menționat și în Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, o astfel de situație „pune în discuție comportamentul constituțional de ordin legislativ al Executivului față de Parlament și, nu în cele din urmă, față de Curtea Constituțională.”

În motivarea prezentei excepții de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 contravine prevederilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, potrivit căreia: „*Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică.*”

Prin Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, mai sus menționată, Curtea Constituțională a constatat că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009, aprobată prin lege de către Parlament, a fost afectat regimul juridic al serviciilor publice deconcentrate în sensul încălcării prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție. În esență, Curtea a reținut, în acest sens, că „prin reglementările sale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 «afectează» statutul juridic al unor funcționari publici de conducere din sfera serviciilor publice

deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ teritoriale, stabilit prin Legea nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare, adoptată de Parlament în conformitate cu prevederile art. 73 alin. (3) lit. j) din Legea fundamentală, potrivit căreia statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică și că „prin întreg conținutul reglementării, Guvernul a intervenit într-un domeniu pentru care nu avea competența materială, încălcând, astfel, dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție.” De asemenea, cu același prilej, Curtea a analizat ordonanța de urgență în ansamblul său și sub aspectul noii concepții pe care o consacră în domeniul administrației publice, referitoare la desființarea funcțiilor publice, a funcțiilor publice specifice și a posturilor încadrate în regim contractual, care conferă calitatea de conducător al serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale, precum și adjunctii acestuia și instituirea, corelativ, a funcției de „director coordonator al serviciului public deconcentrat”, persoană numită, în urma câștigării unui concurs anume organizat, prin „act administrativ” al ordonatorului principal de credite în subordinea, în coordonarea sau sub autoritatea căruia funcționează serviciul public deconcentrat respectiv și care își exercită funcțiile în baza unui „contract de management” încheiat cu ordonatorul principal de credite, pe o perioadă de maximum 4 ani, contract asimilat

„contractului individual de muncă”. Curtea a conchis că „această construcție juridică deficitară și confuză ridică problema statutului juridic al «directorului coordonator» și a naturii juridice a «contractului de management»”.

Așa cum s-a arătat, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și anexa nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local.

Întrucât aceste dispozițiile legale determinate din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2009 conțin aceleași reglementări și aceleași soluții legislative ca și cele ce au constituit obiectul criticii formulate de autorul excepției, Curtea constată că argumentele reținute în Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, referitoare la încălcarea art. 115 alin. (6) din Constituție și menționate mai sus, sunt, *mutatis mutandis*, valabile și în prezenta cauză. În plus, potrivit art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, deciziile Curții Constituționale „sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Laurențiu Achimescu în Dosarul nr. 551/46/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și anexa nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.638

din 10 decembrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență

a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Huang Yihua în Dosarul nr. 506/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în acord cu jurisprudența constantă în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 506/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Huang Yihua într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unei decizii a Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererii de acordare a regimului tolerării șederii pe teritoriul României, cu posibilitatea de prelungire până la încetarea motivelor care împiedică returnarea străinului în China.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat conține reglementări care „sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului”. În opinia sa, noțiunile de „motive obiective” și „împrejurări independente de voința străinului, imprevizibile și de neînlăturat” sunt „prea vagi și imprecise”, astfel că acesta „nu poate avea o indicare precisă asupra normelor aplicabile în situația sa”. În aceste condiții, a fost posibil ca Oficiul Român pentru Imigrări să respingă cererea sa de acordare a regimului tolerării pe teritoriul României, chiar dacă autorul excepției are calitatea de parte într-un proces în desfășurare pentru stabilirea filiației după tată a fiului său, fiindu-i afectat astfel dreptul de acces la instanță în privința acestui din urmă proces, precum și dreptul la un proces echitabil.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că prevederile de lege ce formează obiect al excepției sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Textul de lege criticat are următorul cuprins: „(1) *Tolerarea rămânerii pe teritoriul României, denumită în continuare tolerare, reprezintă permisiunea de a rămâne pe teritoriul țării acordată de Oficiul Român pentru Imigrări străinilor care nu au dreptul de ședere și, din motive obiective, nu părăsesc teritoriul României.*

(2) *Prin motive obiective, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, se înțelege acele împrejurări independente de voința străinului, imprevizibile și care nu pot fi înlăturate, datorită cărora străinul nu poate părăsi teritoriul României.*”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin dispozițiilor privitoare la drepturile de acces la justiție și la un proces echitabil, prevăzute de art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală a României și de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că argumentația prezentată de autorul acesteia în susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România se bazează, în principal, pe circumstanțele specifice litigiului în care excepția a fost invocată. Astfel, se arată că cererea de acordare a regimului tolerării pe teritoriul României a fost respinsă, deși solicitantul avea calitatea de parte într-un proces aflat în desfășurare. Așa fiind, autorul excepției susține încălcarea dreptului de acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil.

Față de aceste susțineri, Curtea constată că excepția urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, deoarece critica formulată nu vizează o relație de neconformitate a textelor de lege examinate față de normele constituționale și convenționale invocate. Neconstituționalitatea unei reglementări legale constituie o stare intrinsecă a acesteia și nu poate fi dedusă pe calea unei interpretări a instanței de judecată investite să aplice legislația într-un litigiu dat.

Nu poate fi primită nici critica potrivit căreia dispozițiile art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România conțin norme insuficient de clare sub aspectul determinării acelor „motive obiective” reprezentate prin „împrejurări independente de voința străinului, imprevizibile și de neînlăturat” care pot sta la baza unei hotărâri de acordare a tolerării rămânerii pe teritoriul României.

Examinând prevederile alin. (2) al art. 102 din ordonanța menționată, Curtea constată că acestea conțin suficiente elemente care să indice condițiile în care autoritatea sau organele competente pot acorda permisiunea rămânerii pe teritoriul țării. De altfel, este imposibil și nici măcar în acord cu normele de tehnică legislativă ca printr-un act normativ să fie determinate în concret toate motivele obiective datorită cărora un străin s-ar putea afla în împrejurări independente de voința sa, imprevizibile și care nu pot fi înlăturate, astfel încât să nu poată părăsi teritoriul României. Legea oferă, în acest caz, cadrul general și reperele esențiale, determinante pentru aplicarea normei juridice criticate. Interpretarea și aplicarea efectivă a legislației la specificul fiecărei spețe sunt operațiuni ce aparțin organelor competente în acest sens, legea instituind căile de atac la care destinatarul nemulțumit al normei poate să apeleze.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Huang Yihua în Dosarul nr. 506/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.639

din 10 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și ale art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și ale art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Vladimir Iramomedov în Dosarul nr. 3.361/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, deoarece autorul acesteia nu demonstrează o veritabilă contradicție între textele de lege criticate și norme ale Legii fundamentale, ci se bazează pe o situație nefavorabilă în cadrul litigiului dedus judecătii în fața instanței judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.361/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) și ale art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Vladimir Iramomedov într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ privind anularea unei decizii de returnare de pe teritoriul României, emisă de Oficiul Român pentru Imigrări.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate, reglementând obligația cetățeanului străin să părăsească teritoriul României după expirarea vizei de ședere în țară, încalcă garanțiile constituționale referitoare la protecția cetățenilor străini și a apatrizilor și restrâng drepturile acestora la liberă circulație și de proprietate. Art. 18 alin. (1) din Constituție se referă la cetățenii străini și apatrizii care „locuiesc în România”, așadar la cei care au o proprietate în această țară, dar pe care statul, prin obligația părăsirii teritoriului de către cetățeanul străin, nu o ocrotește. Mai mult, această obligație, care derivă de la un funcționar public și nu este hotărâtă de justiție, echivalează cu interzicerea dreptului la circulație în acea țară, în cazul de față stat membru al Uniunii Europene, și afectează totodată desfășurarea unei vieți de familie normale, în concordanță cu prevederile art. 26 din Constituție, adică acolo unde persoana și-a întemeiat o familie, deține bunuri imobile în proprietate și se simte în siguranță. În acest sens, autorul excepției prezintă situația sa personală, arătând că, potrivit deciziei de returnare emise pe numele său, ar fi trebuit, cu riscul de a-și pune viața în pericol, să se întoarcă în Republica Moldova, în perioada manifestărilor de protest de la Chișinău și a represaliilor împotriva tuturor persoanelor care veneau din România.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că prevederile art. 4 alin. (4) și ale art. 11 alin. (2) din Ordonanța de

urgentă a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, sunt constituționale. Acestea nu conțin norme care să pună în discuție restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, cum ar fi dreptul de proprietate sau dreptul de azil, garantate de art. 44, respectiv art. 18 din Constituție. Celelalte dispoziții constituționale invocate nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (4) și ale art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 4 alin. (4): „(4) Străinii aflați pe teritoriul României sunt obligați să respecte scopul pentru care li s-a acordat dreptul de a intra și, după caz, de a rămâne pe teritoriul României, să nu rămână pe teritoriul României peste perioada pentru care li s-a aprobat șederea, precum și să depună toate diligențele necesare pentru a ieși din România până la expirarea acestei perioade.”

— Art. 11 alin. (2): „(2) În cazul în care prin convențiile internaționale sau actele normative prin care se desființează unilateral regimul de vize nu este prevăzută perioada pentru care vizele sunt desființate, străinilor care nu au obligația obținerii vizei pentru a intra în România li se permite accesul pe teritoriul statului român și pot să rămână până la 90 de zile, în decurs de 6 luni, începând cu ziua primei intrări în țară.”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 18 alin. (1) referitoare la protecția generală a persoanelor și a averilor de care se bucură cetățenii străini și apatrizii care locuiesc în România, art. 19 alin. (4) potrivit căroră „Expulzarea sau

extrădarea se hotărăște de justiție”, art. 25 alin. (1) privind garantarea și exercitarea în condițiile legii ale libertății de circulație în țară și în străinătate, art. 26 — *Viața intimă, familială și privată*, art. 44 alin. (2) referitoare la garantarea și ocrotirea în mod egal de lege a proprietății private, indiferent de titular, și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta nu este întemeiată.

Dispozițiile art. 4 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România stabilesc regula generală aplicabilă străinilor, în sensul că aceștia nu pot depăși perioada pentru care le este permisă rămânerea pe teritoriul României. Reglementarea nu conține norme neconstituționale în sensul invocat de autorul excepției, deoarece este pe deplin justificată obligația respectării de către străini a regulilor speciale ce constituie regimul șederii lor în România, având în vedere și necesitatea oricărui stat de a controla fenomenul migrației.

Prevederile art. 11 alin. (2) din același act normativ instituie o excepție de la regula conținută la art. 4 alin. (1), aplicabilă străinilor care, datorită desființării unilaterale și *sine die* a regimului de vize prin convenții internaționale sau acte normative la care România este parte, nu au această obligație. Accesul acestora pe teritoriul statului român este permis pentru o perioadă totală de 90 de zile, în decurs de 6 luni, începând cu ziua primei intrări în țară. Aceasta este o măsură menită să asigure libera circulație a acestei categorii speciale de străini, însă are în vedere, în același timp, și necesitatea controlului migrației. Așadar, nici această prevedere legală nu conține elemente de natură să atragă neconstituționalitatea pretinsă de autorul excepției.

În ceea ce privește situația concretă a autorului excepției, potrivit căreia returnarea în țara de origine i-ar pune viața în pericol datorită unor evenimente violente în acel stat, Curtea constată că aceasta nu se poate converti într-un veritabil argument în favoarea tezei neconstituționalității dispozițiilor legale criticate. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 conține, de pildă la art. 92 alin. (1) lit. e), art. 95 alin. (1) sau art. 102 alin. (1), reglementări de natură să ofere soluții unor situații în care străinul, din motive obiective, independente de voința sa, imprevizibile și de neînlăturat sau de natură să-i pună viața în pericol, poate solicita în fața organelor competente și poate obține, după caz, permisiunea rămânerii pe teritoriul României.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) și ale art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Vladimir Iramomedov în Dosarul nr. 3.361/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.688

din 17 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 din Codul penal, excepție ridicată de Ana Maria Mădălina Păunescu în Dosarul nr. 3.860/2005 (nr. unic 3.900/4/2005) al Judecătoriei Sectorului 4 București.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției domnul avocat Cezar Bivolaru din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției care solicită admiterea acesteia, sens în care depune și note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.860/2005 (nr. unic 3.900/4/2005), **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 3 din Codul penal**, excepție ridicată de Ana Maria Mădălina Păunescu în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21 alin. (1)—(3), art. 45, art. 135 alin. (2) lit. a), precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenție, deoarece se instituie o sancțiune penală în condițiile în care eroarea contractuală sau neîndeplinirea unei obligații contractuale nu pot fi sancționate decât prin aplicarea de sancțiuni civile.

Judecătoria Sectorului 4 București opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 3 din Codul penal — *Înșelăciunea*, care au următorul conținut:

„Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără aceasta eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.200 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 23 octombrie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 din Codul penal.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 din Codul penal, excepție ridicată de Ana Maria Mădălina Păunescu în Dosarul nr. 3.860/2005 (nr. unic 3.900/4/2005) al Judecătorei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.690

din 17 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 și art. 146 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 și art. 146 din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Escu în Dosarul nr. 1.318/44/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.318/44/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 5 și art. 146 din Codul penal**, excepție ridicată de Ioan Escu în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (11) și (12), art. 73 alin. (3) lit. h), art. 11 și art. 20, precum și ale art. 6 și art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece se condiționează incriminarea de cuantumul unui prejudiciu a cărui existență nu poate fi stabilită decât printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 5 — *Înșelăciunea* și art. 146 — *Consecințe deosebit de grave*, ambele din Codul penal care au următorul conținut:

— Art. 215 alin. 5: „*Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*”

— Art. 146: „*Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau*

oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145 ori altei persoane juridice sau fizice.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.128 din 10 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 9 octombrie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 și art. 146 din Codul penal.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 și art. 146 din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Escu în Dosarul nr. 1.318/44/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 436503

